گزارش

چابهار پس از اولتیماتوم

ادامه از صفحه ۴

به عبارت دیگر، باری که وارد بندر چابهار می‌شد باید از آنجا به افغانستان یا آسیای میانه می‌رفت اما ما جاده مناسب در اختیار نداشتیم، کامیون به اندازه کافی نبود و خط راه‌آهن نیز وجود نداشت؛ بنابراین امکان عملیاتی‌شدن کار فراهم نشد و همین امر باعث شد هندی‌ها کنار بکشند.

او می‌گوید: «هندی‌ها طبق قرارداد انتظار داشتند ما زیرساخت‌ها را فراهم کنیم. تصورشان این بود که در مدت کوتاهی، مثلا یک‌ساله، از سوی ایران راه‌آهن ساخته می‌شود یا در مدت چند ماه جاده مناسب آماده می‌شود اما ما این کار را انجام ندادیم. بندر بدون پس‌کرانه مثل آسفالت‌کردن لب آب است؛ اگر جاده و راه‌آهن برای انتقال کالا وجود نداشته باشد، بندر هیچ خاصیتی ندارد. ما به تعهدات خود در برابر هندی‌ها عمل نکردیم».

به گفته این کارشناس، هندی‌ها بار زیادی برای آسیای میانه و اروپا دارند، به‌ویژه اروپای شمالی مانند سوئد، نروژ، فنلاند و دانمارک. چون ظرفیت حمل بار زیادی دارند، تجهیزات هم آوردند، جرثقیل آوردند و امکانات تخلیه و بارگیری را تا حدی فراهم کردند، اما وقتی جاده و زیرساخت حمل‌ونقل وجود ندارد، بارگیری و انتقال ممکن نیست. دانشمند می‌افزاید: «کشتی که وارد چابهار می‌شود، فرضا ۲۰ هزار تن بار تخلیه می‌کند، اما باید بتواند با بار جدید از بندر خارج شود تا صرفه اقتصادی داشته باشد. وقتی جاده‌ای برای انتقال بار وجود ندارد، بار هم نمی‌آید و همین موضوع باعث ناکامی طرح شد. در سال ۲۰۱۵، هندی‌ها با آمریکایی‌ها صحبت کردند تا معافیتی ایجاد شود و بتوانند با افغانستان همکاری کنند. آمریکایی‌ها هم علاقه‌مند بودند اقتصاد افغانستان تکان بخورد. از سوی دیگر، افغانستان به دلیل مشکلات سیاسی با پاکستان نمی‌توانست از خاک آن کشور استفاده کند و بهترین مسیر، چابهار بود. هنوز هم بهترین مسیر افغانستان همین است؛ مگر اینکه ما مشکلات زیرساختی را برطرف کنیم. اما این مشکلات تاکنون رفع نشده است. جاده‌ها مشکل دارند و راه‌آهن هم همچنان تکمیل نشده است».

ساخت زیرساخت برعهده دولت است نه بخش خصوصی

او درباره پیامدهای خروج هند از چابهار نیز عنوان می‌کند: «چیز زیادی باقی نمانده است. هندی‌ها بخش زیادی از سرمایه‌شان را برده‌اند و فقط چند جرثقیل در بندر چابهار مانده است. بنابراین خروج آنها از این پس تغییر زیادی ایجاد نمی‌کند. مشکل اصلی این است که ما به عنوان کشوری که باید از ترانزیت کالا منتفع شویم، زیرساخت‌های لازم را فراهم نکرده‌ایم. چه هند باشد و چه کشور دیگری، بدون زیرساخت امکان همکاری وجود ندارد. برخی هم می‌گویند شرکت‌های داخلی ورود کنند اما این کار از توان شرکت‌های خصوصی ایرانی خارج است. در همه کشورهای دنیا، ساخت بنادر، جاده‌ها، راه‌آهن و فرودگاه‌ها بر عهده دولت است. در آمریکا، کانادا، استرالیا و اتحادیه اروپا نیز همین‌گونه است. دولت زیرساخت‌ها را می‌سازد و بخش خصوصی خدمات مکمل ارائه می‌دهد. بخش خصوصی نمی‌تواند راه‌آهن بکشد یا بندر بسازد؛ زیرا زمین و امکانات دولتی است و سرمایه‌گذاری چنین پروژه‌هایی نیازمند حمایت دولت است. اگر دولت زیرساخت‌ها را آماده کند، بخش خصوصی می‌تواند بازاریابی و همکاری با شرکای خارجی را انجام دهد. صاحبان کالا همیشه به دنبال مسیرهای کوتاه‌تر، ارزان‌تر و مطمئن‌تر هستند». دانشمند باور دارد که مسیر ایران کوتاه‌تر، ارزان‌تر و مطمئن‌تر است. در مقایسه، مسیر جایگزین از طریق دریای سرخ، مدیترانه، جبل‌الطارق و سپس اقیانوس اطلس بسیار طولانی‌تر و پرهزینه‌تر است. علاوه بر این، ناامنی‌هایی مثل حملات حوثی‌ها در دریای سرخ باعث افزایش هزینه بیمه شده و همچنین عوارض کانال سوئز نیز افزایش یافته است؛ بنابراین در چنین شرایطی مسیر ایران مزیت دارد، به شرط آنکه دولت زیرساخت‌ها را مهیا کند.

او همچنین توضیح می‌دهد که تأثیر اسنپ‌بک بیشتر بر حوزه‌های نظامی، هسته‌ای، موشکی و کالاهای نفتی متمرکز است و حمل‌ونقل کالاهای عادی را شامل نمی‌شود. به همین دلیل اگر زیرساخت‌ها وجود داشت، ترانزیت کالاهای غیرتحریمی مانند محموله‌های هند به اروپا با مانع خاصی روبه‌رو نمی‌شدند و تنها مشکل، نحوه پرداخت مالی بود که آن هم حل‌شدنی بود.

دانشمند می‌گوید: «دولت باید زیرساخت‌ها را فراهم کند. ما از دوره رضا شاه تجربه کشیدن راه‌آهن را داشته‌ایم، اما دولت‌ها این پروژه را در اولویت قرار ندادند. بیش از ۲۰ سال است که وعده اتمام راه‌آهن چابهار داده می‌شود، اما هنوز محقق نشده است. متأسفانه دولت این موضوع را در اولویت‌های خود قرار نداده و هر بار وعده‌های کوتاه‌مدت داده می‌شود که عملی نشده‌اند. درحالی‌که در شرایط تحریمی، یکی از ظرفیت‌هایی که می‌تواند بخشی از مشکلات کشور را حل کند، همین ترانزیت کالاست. حتی می‌توان از محل طلب‌های ایران از هند و چین برای تهیه تجهیزات ریلی و لوکوموتیو استفاده کرد. این کار علاوه بر تقویت ترانزیت، باعث ایجاد اشتغال و رونق اقتصادی خواهد شد. گفته می‌شود ظرفیتی حدود ۱۰ میلیون تن در سال برای بندر در نظر گرفته شده؛ اگر ما اکنون تنها دو میلیون تن را استفاده می‌کنیم، یعنی حدود ۸۰ درصد از ظرفیت بندر بلااستفاده است. اگر ما این ظرفیت را فعال کنیم، رانندگان حمل‌ونقل، کارکنان بارگیری و تخلیه، عوامل خدماتی و نفرات مرتبط با خط آهن و سایر فعالیت‌های بندری به کار گرفته خواهند شد. مجموع این اشتغال‌زایی می‌تواند برای حدود ۱۲ هزار نفر فرصت شغلی مستقیم فراهم آورد که بالطبع این افراد خانواده‌های خود را نیز تحت پوشش قرار می‌دهند. ضمن اینکه این مشاغل به‌طور مستقیم متکی به دولت نیستند؛ یعنی هزینه‌های مربوط به عملیات ترانزیت بر عهده صاحبان کالاست».

به گفته او ترانزیت کالا نه‌تنها ارزی از کشور طلب نمی‌کند، بلکه منبعی برای ورود ارز به کشور است. چراکه راننده و حمل‌ونقل داخلی کرایه‌ای دریافت می‌کنند که به‌صورت ریالی یا ارز تبدیل‌شده در سیستم اقتصادی به گردش درمی‌آید. صاحبان کالا هم بابت خدمات حمل‌ونقل و هزینه‌های مرتبط، مبلغی پرداخت می‌کنند و در مجموع این فرایند موجب ارزآوری برای کشور می‌شود.

آگهی دعوت از بستانکاران شرکت فنی مهندسی پویا پردازش رهام درحال تصفیه (مسئولیت محدود) به شماره ثبت ۴۰۷۱۸۹ و شناسه ملی ۱۰۳۲۰۵۸۷۹۶۰(نوبت دوم)
در اجرای ماده ۲۱۵ اصلاحیه قانون تجارت از کلیه بستانکاران شرکت فنی مهندسی پویا پردازش رهام در حال تصفیه (مسئولیت محدود)که آگهی انحلال آن در صفحه ۱۳ روزنامه رسمی کشور به شماره ۲۳۳۳۳ مورخ ۱۴۰۴/۲/۱۷ درج گردیده است دعوت به عمل می‌آید تا ظرف مدت حداکثر یکسال از تاریخ انتشار آگهی نوبت اول با ارائه مدارک مثبته ادعای خود به مدیر تصفیه آقای علی دادفر به شماره همراه ۰۹۱۲۳۲۱۴۷۳۱ مستقر در آدرس تهران اتوبان شهید بابایی شهرک امید ساختمان ۱۹ واحد ۷۸ کدپستی ۱۶۸۹۷۶۳۶۳۸ مراجعه نمایند. بدیهی است شرکت و مدیر تصفیه در مورد هرگونه ادعای احتمالی که خارج از مدت فوق به شرکت منعکس گردد مسئولیتی نخواهند داشت.
آقای علی دادفر - مدیر تصفیه
شرکت فنی مهندسی پویا پردازش رهام (مسئولیت محدود) در حال تصفیه

آگهی تغییرات **شرکت سهامی خاص مهندسی تال ایران** به شناسه ملی ۱۰۱۰۱۲۷۴۰۵۲ و به شماره ثبت ۸۲۷۷۸ به استناد صورتجلسه مجمع عمومی عادی بطور فوق العاده مورخ ۱۴۰۴.۰۶.۱۱ تصمیمات ذیل اتخاذ شد خانم افسانه اینانلو به شماره ملی ۰۰۵۷۹۴۳۰۹۵ به سمت بازرس علی البدل تا پایان سال مالی موسسه حسابرسی احراز ارقام حسابداران رسمی به شناسه ملی ۱۰۳۲۰۲۹۴۷۴۹ به سمت بازرس اصلی تا پایان سال مالی انتخاب گردیدند روزنامه کثیرالانتشار شرق جهت نشر آگهی های شرکت تعیین گردید. تراز نامه و حساب سودو زیان سال مالی ۱۴۰۳ به تصویب رسید. سازمان ثبت اسنادواملاک کشور اداره ثبت شرکت ها و موسسات غیر تجاری تهران (۲۰۱۳۰۰۲)

احمد الشرع با انتصاب یک‌سوم نمایندگان، ابزار قدرتمندی برای مهندسی پارلمان در اختیار دارد

انتخابات بدون مردم

شرق: درهای دمشق به‌ظاهر به روی «دموکراسی» گشوده شده، اما پشت این صحنه نمایشی پرابهام قرار دارد. کشوری که نیم‌قرن زیر سلطه خاندان اسد انتخابات نمایشی برگزار می‌کرد و ۱۴ سال درگیر جنگ داخلی بود، اکنون با رأی‌گیری‌ای روبه‌رو است که همگانی و فرایندی محدود و ناقص است و مشروعیت آن از هم‌اکنون محل تردید جدی است. در دوران حکومت ۵۰ساله خاندان اسد، سوریه به‌طور منظم انتخابات برگزار می‌کرد و همه شهروندان از حق رأی برخوردار بودند. اما در عمل، حزب بعث به رهبری خاندان اسد همواره بر پارلمان مسلط بود و این انتخابات چیزی جز نمایش تداوم حکومت اسدها نبود. تنها بخش نسبتا رقابتی این روند، انتخابات درون‌حزبی بعث بود که اعضا برای ورود به فهرست نمایندگان با هم رقابت می‌کردند.

اما انتخابات روز یکشنبه نیز تمام‌عیار دموکراتیک نخواهد بود. اکثریت کرسی‌ها از طریق مجمع‌های انتخاباتی در حوزه‌های مختلف پر می‌شود و یک‌سوم کرسی‌ها را شخص رئیس‌جمهور موقت، احمد الشرع منصوب می‌کند.

سازوکار رأی‌گیری

مجلس خلق سوریه ۲۱۰ کرسی دارد. قرار است حدود دوسوم، یعنی ۱۴۰ کرسی، روز یکشنبه انتخاب شود و یک‌سوم دیگر که شامل ۷۰ کرسی می‌شود، توسط الشرع منصوب شود. مجمع‌های انتخاباتی در سراسر کشور این انتخاب را انجام می‌دهند. در تئوری، مجموع هفت هزار عضو مجامع انتخاباتی در ۶۰ حوزه باید رأی دهند؛ اعضایی که از میان متقاضیان هر حوزه توسط کمیته‌های منصوب دولت انتخاب شده‌اند. اما در عمل، انتخابات در استان سویدا و مناطق شمال شرق تحت کنترل نیروهای دموکراتیک سوریه به حالت تعلیق درآمده و آن کرسی‌ها خالی خواهند ماند. بنابراین حدود شش هزار عضو مجامع انتخاباتی در ۵۰ حوزه برای ۱۲۰ کرسی رأی خواهند داد. بزرگ‌ترین حوزه، شهر حلب است با ۷۰۰ عضو مجمع و ۱۴ کرسی. پس از آن دمشق قرار دارد با ۵۰۰ عضو و ۱۰ کرسی. همه نامزدها از میان اعضای همین مجامع معرفی می‌شوند. پس از سقوط اسد، همه احزاب سیاسی که وابسته به رژیم بودند منحل شدند و هنوز چارچوبی برای ثبت احزاب تازه ایجاد نشده است؛ بنابراین همه نامزدها به‌صورت فردی وارد رقابت می‌شوند.

چرا رأی عمومی برگزار نمی‌شود

مقام‌های دولت موقت اعلام کرده‌اند که برگزاری انتخابات عمومی در شرایط فعلی ناممکن است. میلیون‌ها سوری در نتیجه جنگ داخلی ۱۴ساله یا در داخل کشور آواره شده‌اند یا به خارج گریخته‌اند و بسیاری مدارک هویتی خود را از دست داده‌اند. بدون ثبت دقیق جمعیت و مدارک، امکان برگزاری رأی‌گیری سراسری وجود ندارد. این پارلمان قرار است ۳۰ ماه فعالیت کند و در این مدت مقدمات انتخابات عمومی فراهم شود. این توجیه هرچند از نگاه برخی قابل قبول است، اما همچنان انتقادهایی درباره نبود دموکراسی برانگیخته است. بنجامین فِو، تحلیلگر ارشد مؤسسه مشاوره‌ای کرَم شعار، می‌گوید: «ما حتی نمی‌دانیم چه تعداد سوری امروز در داخل کشور حضور دارند. به همین دلیل، تنظیم فهرست انتخاباتی یا سازماندهی رأی برای آوارگان بسیار دشوار است». او افزود که تدارک رأی‌گیری برای میلیون‌ها سوری مقیم خارج نیز به‌هیچ‌وجه آسان نیست. اما مسئله مهم‌تر، نبود شفافیت در انتخاب مجامع و کمیته‌هاست. حید حید، پژوهشگر اندیشکده ابتکار اصلاحات عربی و چتم هاوس، به آسوشیتدپرس می‌گوید: «در تمام مراحل، به‌ویژه در تعیین کمیته‌های فرعی و مجامع انتخاباتی هیچ نظارتی وجود ندارد و کل روند آسیب‌پذیر و غیرشفاف است». او یادآور شد که نام‌های زیادی از فهرست‌های اولیه نامزدها حذف شدند، بدون آنکه دلایل مشخصی اعلام شود. هیچ سهمیه رسمی برای زنان و اقلیت‌های مذهبی یا قومی در پارلمان تعیین نشده است؛ تنها شرط این است که زنان ۲۰ درصد اعضای مجامع انتخاباتی را تشکیل دهند. اما این الزام به معنای حضور مشابه در میان نامزدها یا نمایندگان نیست. طبق گزارش خبرگزاری دولتی سانا، به نقل از محمد طه الاحمد، رئیس کمیسیون انتخابات، زنان تنها ۱۴ درصد از هزارو ۵۷۸ نامزد نهایی را تشکیل می‌دهند. در برخی حوزه‌ها سهم زنان به ۳۰ یا حتی ۴۰ درصد رسیده، اما در بسیاری از حوزه‌ها هیچ نامزد زنی وجود ندارد. کنارگذاشتن استان سویدا، با اکثریت دروزی و مناطق تحت کنترل کردها در شمال شرق، پرسش‌هایی جدی درباره میزان نمایندگی اقلیت‌ها ایجاد کرده است. این موضوع به‌ویژه پس از موج خشونت‌های فرقه‌ای اخیر که صدها نفر از علویان و دروزی‌ها به دست نیروهای وابسته به دولت کشته شدند، چالش‌برانگیزتر شده است. فِو تأکید می‌کند که حوزه‌های انتخاباتی به‌گونه‌ای طراحی شده‌اند که مناطق اقلیت‌نشین مستقل باقی بمانند: «اگر دولت می‌خواست شمار اقلیت‌ها را محدود کند، می‌توانست آنها را در حوزه‌های اکثریت سنی ادغام کند، اما چنین نکرد». یک‌سوم کرسی‌های پارلمان، یعنی ۷۰ کرسی، به‌طور مستقیم توسط احمد الشرع منصوب خواهد شد. مقام‌ها می‌گویند این سهمیه ابزاری برای افزایش شمول‌گرایی است؛ اگر زنان یا اقلیت‌ها نتوانند از مسیر مجامع وارد مجلس شوند، رئیس‌جمهور می‌تواند آنان را انتخاب کند. بااین‌حال، حید حید تأکید می‌کند که حتی با این انتصابات، مشکل اصلی حل نمی‌شود: «صرف‌نظر از اینکه چه تعداد نماینده از این مناطق منصوب شوند، اختلاف میان مقامات محلی و دمشق بر سر مشارکت واقعی در روند سیاسی باقی خواهد ماند».

رهبر سوریه ژست سیاست‌مداری می‌گیرد اما گذشته تروریستی‌اش همچنان نمایان است

دیپلماسی متناقض

شرق: وقتی درهای یک کلوب باشکوه در قلب منهتن گشوده شد، غوغای فریادها و دوربین‌ها در هم پیچید. مردی قدم به سالن گذاشت که روزگاری برای سرش جایزه ۱۰ میلیون دلاری تعیین شده بود، اما اکنون با عنوان «رئیس‌جمهور سوریه» به جمع رهبران جهانی پیوسته است؛ صحنه‌ای حیرت‌انگیز که مرز میان گذشته خونین و امروز دیپلماتیک را در هم شکست. خیابان‌های بیرون پر از شعارهای موافق و مخالف، صحنه‌ای متناقض ساخت؛ استقبال گرم از چهره‌ای که زمانی تروریست و فرمانده جهادی بود و اکنون بر کرسی ریاست‌جمهوری سوریه نشسته است. این حضور در حاشیه هشتادمین نشست مجمع عمومی سازمان ملل، نخستین بار از سال ۱۹۶۷ بود که یک رئیس‌جمهور سوریه مستقیما به این نهاد جهانی خطاب می‌کرد. نمایش در نیویورک حالتی فراواقعی داشت؛ مردی که پیش‌تر در رأس یک گروه تروریستی بود، در کنار چهره‌هایی همچون تام باراک، سفیر آمریکا در ترکیه و مورگان اورتگاس، فرستاده ویژه به خاورمیانه ظاهر شد. حضور احمد الشرع در نشست مؤسسه خاورمیانه و مجموعه‌ای از گفت‌وگوهای رسانه‌ای پرطمطراق، بخشی از تلاش دمشق برای بازگشت به صحنه سیاست و جست‌وجوی مشروعیت بین‌المللی بود. او وعده داد اقتصاد را احیا کند، روابط دیپلماتیک را بازسازی کند و جامعه سوریه را بازآفرینی کند؛ وعده‌هایی که شاید خوشایند به‌نظر برسد، اما با تردیدهای جدی همراه است. فاصله میان لحن دیپلماتیک شَرا در نیویورک و واقعیت خشن سوریه هنوز بسیار عمیق باقی مانده است. در طول هفته، الشرع با دقت پیام‌هایی آماده کرده بود تا بدبینان را قانع کند که او رهبری «سوریه جدید» را در دست دارد. سخنرانی او در سازمان ملل بر محورهای احیای اقتصادی، سیاست خارجی و بازسازی اجتماعی متمرکز بود. او حتی به موضوعاتی حساس پرداخت؛ از طرح پیشنهادی آمریکا برای ادغام اداره خودگردان شمال سوریه گرفته تا دعوت به توافق امنیتی با اسرائیل. اما موضوعی آشکارا حذف شد؛ جایزه ۱۰ میلیون دلاری که روزی به دلیل طراحی حملات تروریستی علیه غیرنظامیان برای سر او تعیین شده بود. در مصاحبه‌ای خبرساز با دیوید پترائوس، رئیس سابق سیا، شَرا گفت: «این خوب است که ما زمانی در جنگ رودرروی هم بودیم و اکنون در حال گفت‌وگو هستیم». او در سخنرانی رسمی خود ژست سیاست‌مدار گرفت و وعده داد نهادها و قوانینی بنا کند که حقوق همه سوری‌ها را تضمین کند. تلاش او برای فاصله‌گیری از گذشته خونین آشکار بود؛ او از جامعه جهانی خواست «امروز را با قوانین دیروز قضاوت نکنید».

اقتصاد فروپاشیده و موانع واقعی

اما واقعیت‌هایی که الشرع و حامیانش نادیده می‌گیرند، آشکار است. وعده‌های او برای بازسازی اقتصادی با موانعی سخت برخورد می‌کند؛ تحریم‌هایی که تنها کنگره آمریکا می‌تواند لغو کند، کشوری بدون پایتخت واقعی و بحرانی انسانی که پایانی ندارد. کشاورزی و صنعت، ستون‌های اصلی اقتصاد سوریه، طی ۱۴ سال جنگ داخلی و مداخله حامیان حکومت بشار اسد ویران شد. امروز نزدیک به ۹۰ درصد مردم سوریه زیر خط فقر زندگی می‌کنند؛ در چنین شرایطی، سخن‌گفتن از «بهبود» بیشتر به خیال‌پردازی می‌ماند. پیشنهادهای الشرع در حوزه سیاست خارجی نیز متناقض است. او هشدار می‌دهد اسرائیل می‌تواند متحدان آمریکا را از خود براند، درحالی‌که هم‌زمان خواستار دیپلماسی و توافق امنیتی است. اما در میدان واقعی، رژیم سوریه همچنان به نیروی نظامی روسیه متکی است تا مانع عملیات اسرائیل شود؛ گزارش‌هایی از گشت‌های مشترک در شمال شرق و استان‌های جنوبی این وابستگی را برجسته می‌کند. بااین‌حال، اسرائیل هر زمان اراده کرده، عملیات‌های مورد نظر خود را در خاک سوریه انجام داده و دمشق را به عقب‌نشینی واداشته است.ادعای اصلاح اجتماعی بیش از همه پوچ به نظر می‌رسد. نیروهای وابسته به دولت الشرع همین تابستان دست به کشتار و آزار اقلیت‌ها زدند؛ مستنداتی هم توسط عفو بین‌الملل، دیدبان حقوق بشر و سازمان ملل منتشر شده است. هم‌زمان، درگیری‌ها میان نیروهای دموکراتیک سوریه و ارتش دولت بار دیگر شعله‌ور شد؛ مسئله حل‌نشده خودمختاری شمال همچنان بر جای مانده است. با وجود شعارهای دموکراتیک، الشرع همچنان حاضر نیست موجودیت نیروهای دموکراتیک سوریه را به رسمیت بشناسد؛ زیرا بیم دارد روزی به جدایی‌طلبی بینجامد. بااین‌حال، بسیاری از رهبران جهان چشم بر این واقعیت‌ها بسته‌اند و برای تعامل با او صف کشیده‌اند. هیئت سوری در نیویورک امیدوار بود مشروعیت سیاسی و سرمایه‌گذاری مالی به دست آورد. اما نتیجه چیزی جز آشکارترشدن شکاف میان شعارهای جذاب و واقعیت ناخوشایند سوریه نبود. مقصد نخست او پس از تور سازمان ملل نیز معنایی روشن داشت؛ بازگشت به ادلب، پناهگاه سابق فعالیت‌های تروریستی و مقر هیئت تحریرالشام. بازدید از شهری که اقلیت‌ها از آن رانده شده‌اند و هنوز زیر سایه گروه‌های افراطی نفس می‌کشد، نشانه‌ای از رهبر سابق تروریستی که قصد جدایی از گذشته خود را داشته باشد، نمایان نیست. چنین واقعیتی، تعامل زودهنگام جامعه جهانی با الشرع را به خطری بدل می‌کند که می‌تواند سوریه‌ای بی‌ثبات و بدون اصلاح واقعی را عادی‌سازی کند.

اداره کل ثبت اسناد واملاک استان کرمانشاه
اداره ثبت اسناد واملاک حوزه ثبت ملک کرمانشاه ناحیه دو
هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی وساختمان های فاقد سند رسمی
آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی و اراضی و ساختمان های فاقد سند رسمی
برابر رای شماره ۱۴۰۴۶۰۳۱۶۰۱۴۰۰۷۳۸۵ – ۱۴۰۴/۰۶/۲۶ هیات دوم موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمان های فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبت ملک کرمانشاه ناحیه دو تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی آقای حجت اله گمار فرزند شمس اله به شماره شناسنامه ۸۸۸ صادره از کرمانشاه در ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی به مساحت ۹۲۵ مترمربع در قسمتی از پلاک ۲ اصلی قریه ی سیاه بید سفلی بخش دو حومه خریداری از مالک رسمی آقای خداداد رنجبر سیاه بیدی محرز گردیده است لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند می توانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ رسید، ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض، دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند .بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد. ۴۳۸۳/م الف/۱۲
تاریخ انتشار نوبت اول: ۱۴۰۴/۰۷/۱۲ تاریخ انتشار نوبت دوم: ۱۴۰۴/۰۷/۲۷
فرشاد نادری – رئیس ثبت اسناد واملاک ۳۹۸۶

آگهی موضوع ماده ۳ و ماده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی
نظر به دستور مواد ۱ و ۳ قانون تعیین تکلیف وضعیت اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مصوب ۱۳۹۰/۹/۲۰ . املاک متقاضیانی که در هیأت موضوع ماده یک قانون مذکور مستقر در واحد ثبتی آمل مورد رسیدگی و تصرفات مالکانه و بلامعارض آنان محرز و رای لازم صادر گردیده جهت اطلاع عموم به شرح ذیل آگهی می گردد:
املاک متقاضیان واقع در بخش سه ثبت آمل - دهستان دشت سر
۳۱ - اصلی (قریه پلک شرقی علیا)
۱۲۵۶ فرعی آقای احمد ایرج پور در ششدانگ یک قطعه زمین با ساختمان احداثی با کاربری ۲۵ / ۱۷۱ مترمربع مسکونی و الباقی حریم شهر به مساحت ۲۵ / ۲۵۵ مترمربع خریداری شده بلاواسطه از سید عیسی رضوی.
لذا به موجب ماده ۳ قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی و ماده ۱۳ آیین نامه مربوطه این آگهی در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز از طریق روزنامه محلی و کثیرالانتشار در شهر ها منتشر و در روستاها ، رای هیات الصاق تا در صورتیکه اشخاص ذینفع به آرای اعلام شده اعتراض داشته باشند باید از تاریخ انتشار اولین آگهی در روستاها از طریق الصاق در محل تا دو ماه اعتراض خود را به اداره ثبت محل وقوع ملک تسلیم و رسید اخذ نمایند . معترض باید ظرف یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض مبادرت به تقدیم دادخواست به دادگاه عمومی محل نماید و گواهی تقدیم دادخواست به اداره ثبت محل تحویل دهد که در این صورت اقدامات ثبت موکول به ارائه حکم قطعی دادگاه است و در صورتی که اعتراض در مهلت قانونی واصل نگردد یا معترض ، گواهی تقدیم دادخواست به دادگاه عمومی محل ارائه نکند اداره ثبت مبادرت به صدور سند مالکیت می نماید و صدور سند مالکیت مانع از مراجعه متضرر به دادگاه نیست .
.الف ۲۰۰۴۰۳۴
تاریخ انتشار نوبت اول : ۱۴۰۴ / ۰۶ / ۲۹
تاریخ انتشار نوبت دوم: ۱۴۰۴ / ۰۷ / ۱۲
حسن صالحی – رئیس اداره ثبت اسناد و املاک آمل ۳۷۰۹

آگهی موضوع ماده ۳ و ماده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی
نظر به دستور مواد ۱ و ۳ قانون تعیین تکلیف وضعیت اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مصوب ۱۳۹۰/۹/۲۰ . املاک متقاضیانی که در هیأت موضوع ماده یک قانون مذکور مستقر در واحد ثبتی آمل مورد رسیدگی و تصرفات مالکانه و بلامعارض آنان محرز و رای لازم صادر گردیده جهت اطلاع عموم به شرح ذیل آگهی می گردد:
املاک متقاضیان واقع در بخش نه ثبت آمل - دهستان لیتکوه
۱۹ - اصلی (قریه کاسب محله)
۱۵۱ فرعی خانم طیبه السادات موسوی کودهی در ششدانگ یک قطعه زمین با ساختمان احداثی با کاربری مسکونی مشروط به مساحت ۸۵ / ۲۱۵ مترمربع خریداری شده بلاواسطه از علی محمدی و مع الواسطه از جمال اسمعیل نژاد.
لذا به موجب ماده ۳ قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی و ماده ۱۳ آیین نامه مربوطه این آگهی در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز از طریق روزنامه محلی و کثیرالانتشار در شهر ها منتشر و در روستاها ، رای هیات الصاق تا در صورتیکه اشخاص ذینفع به آرای اعلام شده اعتراض داشته باشند باید از تاریخ انتشار اولین آگهی در روستاها از طریق الصاق در محل تا دو ماه اعتراض خود را به اداره ثبت محل وقوع ملک تسلیم و رسید اخذ نمایند . معترض باید ظرف یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض مبادرت به تقدیم دادخواست به دادگاه عمومی محل نماید و گواهی تقدیم دادخواست به اداره ثبت محل تحویل دهد که در این صورت اقدامات ثبت موکول به ارائه حکم قطعی دادگاه است و در صورتی که اعتراض در مهلت قانونی واصل نگردد یا معترض ، گواهی تقدیم دادخواست به دادگاه عمومی محل ارائه نکند اداره ثبت مبادرت به صدور سند مالکیت می نماید و صدور سند مالکیت مانع از مراجعه متضرر به دادگاه نیست .
م.الف. ۲۰۰۳۳۵۲
تاریخ انتشار نوبت اول : ۱۴۰۴ / ۰۶ / ۲۹
تاریخ انتشار نوبت دوم: ۱۴۰۴ / ۰۷ / ۱۲
حسن صالحی – رئیس اداره ثبت اسناد و املاک آمل ۳۷۱۰

گزارش

شکاف بر سر طرح ترامپ

یک مقام حماس روز گذشته به خبرگزاری فرانسه گفت جنبش هنوز برای بررسی طرح دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور آمریکا، برای پایان‌دادن به نزدیک دو سال جنگ در غزه به زمان نیاز دارد. این طرح که بنیامین نتانیاهو از آن حمایت کرده، شامل آتش‌بس، آزادی گروگان‌ها ظرف ۷۲ ساعت، خلع سلاح حماس و خروج تدریجی اسرائیل از غزه است. پس از آن نیز یک مرجع انتقالی به ریاست ترامپ بر اوضاع نظارت خواهد کرد.

مقام حماس افزود: «مشورت‌ها ادامه دارد و به زمان بیشتری نیاز است». ترامپ سه‌شنبه گذشته ضرب‌الاجل سه تا چهار روزه‌ای تعیین کرده و این طرح با استقبال قدرت‌های جهانی و منطقه‌ای ازجمله کشورهای عربی و اسلامی مواجه شده است. محمد نزال، عضو دفتر سیاسی حماس نیز گفت که طرح «نقاط نگران‌کننده‌ای دارد» و موضع رسمی حماس به‌زودی اعلام خواهد شد.

در همان روز، غزه بار دیگر شاهد بمباران شدید بود. سازمان دفاع مدنی غزه از کشته‌شدن دست‌کم ۱۱ نفر خبر داد که هشت نفر آنها در شهر غزه بودند. ارتش اسرائیل نظری نداده است و محدودیت رسانه‌ای اجازه تأیید مستقل این آمار را نمی‌دهد. هم‌زمان سازمان ملل تأکید کرد که هیچ نقطه امنی در غزه وجود ندارد و مناطق تعیین‌شده در جنوب «محل مرگ» هستند. سخنگوی یونیسف در غزه گفت ایده منطقه امن در جنوب «کاملا مضحک» است و عفو بین‌الملل از «موج فاجعه‌بار آوارگی» سخن گفت. هزاران فلسطینی بار دیگر مجبور به ترک خانه‌ها و پناه‌بردن به مناطق فاقد آب، غذا و امکانات اولیه شده‌اند.

منابع آگاه می‌گویند رهبری حماس درباره طرح ترامپ اختلاف‌نظر دارد؛ برخی خواستار پذیرش بدون قید و شرط و اولویت‌دادن به آتش‌بس هستند و گروهی دیگر خواهان تغییر بندهایی ازجمله خلع سلاح، دریافت تضمین‌های بین‌المللی برای خروج کامل اسرائیل و عدم ترور رهبران حماس در داخل یا خارج غزه‌اند. این اختلاف به شکاف میان رهبران مستقر در غزه و رهبران خارج‌نشین، به‌ویژه در قطر، برمی‌گردد.

هیو لاوت، پژوهشگر ارشد شورای روابط خارجی اروپا، تأکید کرد مسئله تنها قانع‌کردن رهبری حماس در دوحه نیست. به گفته او، رهبران مستقر در غزه، اعضا و حتی نیروهای مسلح این جنبش نیز باید متقاعد شوند. او افزود که حماس در ادامه باید بتواند دیگر گروه‌های فلسطینی در غزه را هم با خود همراه کند.

تحلیلگران معتقدند اگر این هماهنگی داخلی شکل نگیرد، حتی پذیرش طرح ترامپ نیز عملا به بن‌بست خواهد خورد و اجرای آن در میدان با مقاومت و چنددستگی مواجه می‌شود؛ وضعیتی که می‌تواند آینده غزه را پیچیده‌تر کند.